La Rosa dels Vents
Publicació de debat llibertari als Països Catalans

AVUI COM AHIR
LA REPRESSIÓ NO S'ATURA

NOSALTRES TAMPOC

Contacte:
rosadelsvents@gmail.com
Adreça postal:
La Rosa dels Vents
CSA Can Vies
C/Jocs Florals 42
Sants - Barcelona

n. 3
11 setembre
2007

EDITORIAL

Presentem la quarta Rosa dels Vents en mig de la diada de l'Onze de setembre del 2007, on el Bloc Negre hi és present sota el lema "Mani qui mani, antiautoritaris sempre". Sabem que qualsevol mena de govern esdevé autoritat, i qualsevol mena d'autoritat significa opressió. Opressió cap a la nostra llibertat, tant personal, com social, com nacional. Sota la forma d'un ajuntament, d'un ent autonòmic o d'un estat sempre pretenen tenir el control sobre qualsevol mena de disidència per poder fer i desfer al seu caprici sense que ningú els qüestioni. Per a això, cada cert temps, ens diuen que estem en democràcia, i ens deixen triar entre les diferents sigles d'un mateix partit. Un cop triades les sigles, tot seguirà igual, continuaran manegant i desmanegant.

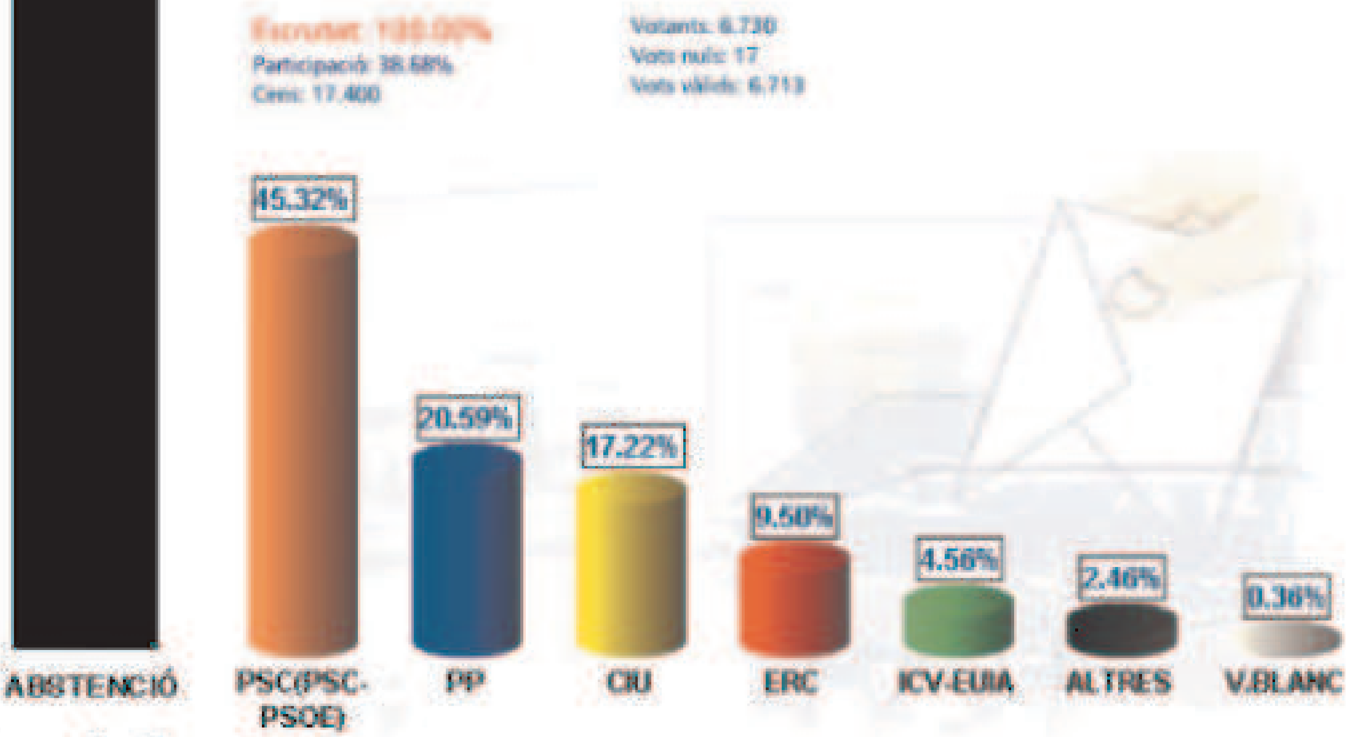
En tenim molts exemples: la venda per part de l'administració d'edificis públics a mans de capital privat amb el vistiplau dels senyors que ens "governen". La destrucció de barris sencers, amb excuses com ara l'TAV o el 22@. La destrucció d'espais únics com ara els Muntanyans a Torredembarra o la construcció de carreteres absurdes pel mig de parcs naturals (Sant Llorenç dels Munt i serra de l'Obac). I sense parlar del TAV, propietat d'ADIF (Administració d'Infraestructures Ferroviaries) empresa parcialment privada, o la MAT que encara no sabem si serà d'ENDESA, d'EON o de %&&%&$/$%&$!!, però que a nosaltres no ens fan falta.

Sembla que la única cosa que pretenen els governs és que aquí cada cop s'hi pugui invertir mes, ells rebran la seva comissió i com tothom sap, qui paga mana.

De l'única cosa que s'han d'encarregar aquests polítics "nostres" és que la gent continuï sedada i si hi ha quelcom que molesta, sortir per la tangent perquè ràpidament la població se n'oblidi. Oferir mes cursets per als aturats que farà que baixi l'atur, posar una hora més a l'escola perquè els pares no necessitin cangurs, etc.

Això sí, si algú no vol resignar-se, si algú diu en veu alta "QUE US ESTÀN ENGANYANT", no patiu, que serà reprimit i castigat perquè no surti la veritat. Es el cas de la gent que no es rendeix, que no calla, que individualment o col·lectivament protesta o intenta viure d'una altra manera. I que malauradament el govern, reprimeix, i fins i tot empresona, sota falses acusacions, per espantar la gent anomenant-los terroristes.

I ens ho deixavem, sembla que s'estan efectuant obres a l'Ebre, perquè els camps de golf de València tinguin aigua. D'esquenes a la gent, l'Ebre es trasvassa.

ACTUALITAT

La secció d'actualitat de l'anterior número de la Rosa dels Vents la vam dedicar a Can Vies, el centre social que ha vist néixer aquesta revista. En aquest número, volem donar veu a dos espais que s'han convertit en punts de trobada de diferents iniciatives i col·lectius al País Valencià: l'Ateneu Popular del Carme (València) i el Casal Popular de Castelló.

Dos anys d'assemblees per a obrir un centre social... L'Ateneu Popular del Carme comença a existir.

Som a finals d'abril de 2007 i ja fa gairebé dos anys que ens reunim un grup de gent, per tal d'obrir un ateneu en algun barri de la ciutat de València. Des d'un principi la gran majoria volia que l'Ateneu estigués al barri del Carme. Situat al centre històric de la ciutat, el Carme és un barri ple de bars i pubs freqüentat per la gent bohèmia i alternativa des dels anys 70 fins als nostres dies.

Un barri referent de la gent combativa també, on hi ha hagut diferents centres socials okupats*: Palma (1989-1990), La Kasa del Riu (va durar quatre mesos el 1997), El Princesa (fou una acció simbòlica com a resposta al desallotjament de la Fàbrica de Bombes Geyda. Okupat en 1999, va durar una nit i durant el desallotjament hi va morir una persona), i La Diskòrdia (2005).

Hi ha hagut també altres centres socials autogestionats com El Kau (1996-2002) i El Xaloc (1998-2004). Aquestos espais, malgrat no ser espais okupats, també acabaren tancats pels especuladors.

Actualment, no hi ha centres socials okupats al barri del Carme, i només queda l'Ateneo Libertario Al Margen i El Racó de la Corbella (seu d'Endavant); ambdós obren esporàdicament, quan tenen alguna activitat programada.

A mitjan 2005, un grup d'amics i amigues comencem a reunir-nos per idear el projecte. A poc a poc, es van anar sumant més persones interessades i sovint som una vintena de persones , i com sol passar, moltes passen de llarg i altres es queden. La nostra idea de l'Ateneu és crear un espai on poder fer totes les activitats lúdiques, culturals o polítiques que els col·lectius o les persones vulguen fer. L'Ateneu no és un col·lectiu amb unes estratègies polítiques definides. L'objectiu de l'assemblea de l'Ateneu no és altre que obrir un espai físic i gestionar-lo, seran els col.lectius socials amb les seves activitats els qui ompliran de contingut aquest espai. Aquest punt és discutible. Pot un Ateneu programar activitats polítiques des de l'assemblea de l'Ateneu o només ho poden fer els col·lectius? De fet, des de fa dos anys, l'Ateneu (sense tenir encara un local propi) s'ha dedicat a fer actes i activitats per tal de donar a conèixer el projecte i també per tal d'anar aconseguint diners. Per exemple, ha estat organitzant "Paelles internacionalistes", dinar popular seguit d'una xerrada/debat sobre alguna lluita internacionalista. Supose que a cada Ateneu o Casal decidiran fer-ho d'una manera o altra, segons les seues prioritats o ganes de fer (sobretot ganes). Fins ara, quatre són els col.lectius que fan ús de l'Ateneu Popular del Carme: Assemblea de Joves l'Espart, Grup d'Autodefensa de l'Horta, Grup de Suport als Presos Preses de l'Horta i COS (Coordinadora Obrera Sindical). Cada un d'un món diferent, però tots sense un espai on reunir-se i programar activitats.

Per resoldre el tema econòmic (el lloguer i les despeses bàsiques del local) es va decidir, des d'un principi, que ho faríem a través de les quotes dels socis i sòcies de l'Ateneu (6€ al mes) com feien al Casal Popular de Castelló (la Plana), amb els quals tenim molta relació i que compta ja amb 98 sòcies. Ens trobem a finals d'abril, i ja tenim local, ara cal endreçar-lo i que els col·lectius socials li donen color. I esperem en un futur, no molt llunyà, formar part d'una xarxa de casals i ateneus populars d'arreu dels Països Catalans, on compartir altres lluites que es duen a terme arreu de la nostra terra…

Alfons (membre de l'assemblea de l'Ateneu Popular del Carme)

Per contactar amb nosaltres: ateneu.valencia@gmail.com

*Si voleu més informació sobre els centres socials a València des del 1988 i fins al 2006, podeu consultar l'interessantíssim llibre "Abriendo puertas" de Francisco Collado i Cerveró (Ediciones La Burbuja).

El Casal Popular de Castelló es el resultat de dos anys d'assemblees i dels esforços d'un grup de persones de diferents col•lectius de la Plana que volien dotar la ciutat d'un espai físic autònom en el qual poder desenvolupar activitats polítiques i culturals. Per assolir i consolidar aquest projecte, el Casal ha optat pel finançament a través de quotes mensuals aportades pels socis i sòcies (acutalment, prop de 100 persones) però açò no comporta cap jerarquització perquè els i les sòcies no tenen cap privilegi respecte a la resta de la gent que hi participi.

El Casal no depèn de cap partit, sindicat empresa o qualsevol altra organització i la presa de decisions es fa pel consens assolit a l'assemblea.

El Centre Social està ple de serveis. Ofereix una taverna on dialogar, una biblioteca, una videoteca, una hemeroteca, espais de lliure utilització per a les entitats culturals, juvenils, esportives, socials i d'esbarjo, oberts a la ciutat i a qualsevol iniciativa ciutadana i per a la ciutadania. També disposa de connexió a internet (d'ús lliure) amb ordinadors que fan servir software lliure (GNU/Linux).

Actualment, són diversos els col•lectius que fan servir l'espai físic que brinda el Casal (SEPC, Endavant, Maulets, Grup per la Recerca de la Memòria Històrica, Distri Comú, Salvem el Desert, Coordinadora per la Terra, Ànima Llibertària, ...).

Per acabar aquest article, reproduïm la presentació a la ciutat del Casal:

Al Casal Popular de Castelló t'oferim:

Un projecte alternatiu local, impulsant la creació d'un espai físic, d'una Casa del Poble, que esdevingue un motor de transformació social real a l'àmbit castellonenc i comarcal. En el qual el combustible principal siguen els valors humans, el respecte i la solidaritat. Una tribuna pública de diàleg i de denúncia per originar un canvi de rumb de la ciutat i la societat. Un moviment local de contestació a la mundialització. Un punt de trobada per a persones vingudes de diferents indrets que trenque les barreres de l'individualisme. Un pont de contacte per a la gent de diverses cultures. Un projecte obert sense dogmes ni prejudicis que fomente el teixit social i associatiu de la ciutat. Un indret on relacionar-se i on les persones puguen dialogar. Una voluntat de participar en la vida política castellonenca i en les decisions que ens incumbeixen. Més enllà del partidisme, volem crear una nova forma de fer política des de la ciutadania i per a la ciutadania. Una eina de vertebració social.

Físicament, un Casal ple de serveis; taverna on dialogar, biblioteca, videoteca, hemeroteca, espais de lliure utilització per a entitats culturals, juvenils, esportives, socials i d'esbarjo, oberts a la ciutat i a qualsevol iniciativa ciutadana i per la ciutadania. En resum, un projecte obert que només depèn de tu per fer-se gran i efectiu. Ells inverteixen milers de milions d'euros i dòlars en destruir el planeta, en anihilar la diversitat cultural, en fonamentar l'ús de la força en benefici dels poderosos, en esclavitzar les persones i els pobles, en especular i assolir majors beneficis econòmics, en matar de fam milers d'éssers humans...

Doncs per només 7 euros al mes i la teua il•lusió podem començar a canviar-ho!

Casal Popular de Castelló
C/ Jordi Joan, 37 baix
Castelló de la Plana (Plana Alta - Països Catalans)
AC 257 - 12080 Castelló de la Plana
casalpopular@moviments.net

Pirates

Des de l'època del romanticisme i fins a l'actualitat han estat molts els que han lloat la figura del pirata com a icona de la llibertat. Al llarg de la història de la literatura i posteriorment del cinema, han estat molts els que que han mitificat la figura del pirata creant-li una aurèola gairebé mística.

Tot i això la imatge que ha predominat és la d'un personatge sanguinari, àvid de fortunes. Un personatge egoista, mancat de qualsevol mena d'ètica. És evident que la violència era inherent a una vida com la del pirata. Però ja no son tan conegudes les normes de funcionament intern a confraries o vaixells pirates. Resulta sorprenent descobrir que moltes tripulacions funcionaven de forma assembleària, i que els vots de tots els tripulants comptaven de la mateixa manera. Fins i tot els beneficis dels pillatges es repartien de forma igual, independentment de la feina que cada pirata desenvolupava al vaixell. La propietat privada era prohibida, al vaixell, tot era de tots. Les germandats pirates es podien abandonar en qualsevol moment, i en cas d'invalidesa, l'assemblea assumia el pagament d'indemnitzacions per als germans.

Cal destacar aspectes que al món pirata s'acceptaven amb normalitat i que en canvi a la societat ben pensant de l'època no eren ni plantejables, com el fet de no trobar diferències entre la tripulació per motius de raça, i l'acceptació de tenir una capitana, com les conegudes Mary Read i Anne Bonney.

Però sense cap dubte, la història més rellevant explicada mai sobre el món de la pirateria fou la que va recollir Charles Johnson (probable pseudònim de l'escriptor Daniel Defoe) al seu llibre "Història general dels robatoris i assassinats dels pirates més notoris". En aquest llibre ens parla de l'història del Capità Misson i de la nau coneguda com Victoire. Aquests, al final del segle XVII, es van dedicar a la pirateria per la costa de Madagascar, assaltant vaixells negrers i alliberant els esclaus.

Finalment els tripulants van decidir establir-se a l'illa, que encara no havia estat reclamada per cap potència colonial. Allà van renunciar a les seves pàtries, i van fundar Libertatia, una autèntica experiència del que més tard es coneixeria com el socialisme utòpic. La terra era de tots i els diners van arribar a desaparèixer.

Finalment, però, Libertatia va desaparèixer, assaltada per una tribu veïna. Els supervivents van fugir i es van dispersar sense tornar a reproduir un model com el que varen arribar a posar en pràctica a aquella illa.

Reflexions des de Barcelona (maig 2007)

Enguany es compleix el 70è aniversari dels "Fets de Maig de 1937", uns fets que van suposar el cop definitiu a les aspiracions revolucionàries del nostre poble i del proletariat mundial ja que van tancar un cicle que es va iniciar amb la Revolució Russa de 1917.
Des de la historiografia "oficial" -ens referim a la "recuperació" de la memòria històrica encapçalada pels partits PSC, ERC i ICV-EUiA- ens ofereixen una visió idíl•lica del període republicà amb dues clares intencions: d'una banda legitimar l'actual sistema democràtic burgès i de l'altra, amagar un passat perillós per als seus interessos: la Revolució Social dels treballadors i treballadores del 19 de juliol de 1936 que aquests partits (o aquells dels que senten hereus ideològics) es van encarregar de fer fracassar.

Des d'aquest article vull posar el meu gra de sorra perquè els oprimits del segle XXI (assalariats/des, mestresses de casa, precaris/es, immigrants,...) puguin conèixer el seu passat i puguin treure les conclusions adients i, també, per fer un petit homenatge a totes aquestes persones que van defensar amb la seva vida tot el que es va conquerir durant la Revolució. Però si fem aquesta lectura del passat no és només per conèixer uns fets determinats, sinó també per denunciar els representants de la burgesia i el seu sistema (la democràcia burgesa) com a usurpadors de les aspiracions alliberadores de les persones.

Camilo Bernieri va ser un testimoni excepcional dels fets que es van desenvolupar des del 19 de juliol de 1936 fins al maig del següent any. Des de les seves cartes publicades al "Guerre di Classe" (revista dels milicians i milicianes italians) va testimoniar, des del front d'Aragó i des de les barricades de Barcelona, les diferents etapes en què es poden dividir aquests 10 mesos. Des de l'eufòria inicial i la lloa als revolucionaris, va passar per l'avís al proletariat català dels perills que suposava la reorganització de la burgesia a través de l'estalinisme (PSUC) i el nacionalisme burgès (ERC i Estat Català), fins finalment a la crida per defensar la Revolució i denunciar tant els partits que representaven els interessos de la burgesia, com els líders del moviment anarquista (Montseny, Garcia Oliver) i del socialista-no-estalinista (POUM) per actuar com a apagafocs del govern central i de la Generalitat en demanar tornar a la feina sense aconseguir res a canvi i per no estar a l'alçada dels milers de treballadors i treballadores que van aixecar les barricades.

Però remuntem-nos al 19 de Juliol de 1936. Amb la Revolució Social produint-se a l'Estat Espanyol, el Francès i el Britànic es troben en una situació delicada: tractar de reconduir tant la Revolució com l'aixecament feixista cap a un govern estable que garanteixi els privilegis de les classes dirigents (monarquia constitucional, república burgesa a la francesa, ...).

A través del Comitè de la No Intervenció, les "democràcies" europees van impedir l'entrada d'armes per a les milícies mentre els exercits dels Estats alemany i italià van recolzar obertament als feixistes. Per la seva banda, la mal anomenada URSS va intentar neutralitzar la Revolució (a través dels seus satèl•lits, PCE i PSUC) per tal d'evitar que la flama s'estengués i hagués fet perillar l'equilibri de forces a Europa i la dominació dels estalinistes a l'URSS.

La burgesia, a través dels partits ja esmentats, va reorganitzar-se aprofitant que la Revolució no havia destruït les estructures de dominació de l'Estat espanyol a Catalunya: el govern de la Generalitat. Van anar guanyant terreny a poc a poc, desmantellant tot allò que fins aleshores s'havia aconseguit. L'atac a l'edifici de Telefònica per part de la Guàrdia d'Assalt, controlada pel PSUC, només va ser la gota que va fer vessar el got. El poble, sense consignes, va anar a la Vaga General i va aixecar barricades per defensar la Revolució. Durant aquests dies d'incertesa, en els quals columnes de milicians van estar a punt de tornar del front d'Aragó, el paper de la CNT i, particularment, dels ministres anarquistes va ser primordial per tal de fer tornar a la feina els treballadors/es. Sota els arguments de la lluita fratricida i que primer s'ha de lluitar contra el feixisme i després fer la revolució, van aconseguir desmobilitzar-los.

Aquest cop va suposar la fi de les aspiracions revolucionàries. Les conseqüències van ser la pèrdua del control polític i econòmic per part dels treballadors/es (per exemple, a l'agost de 1937 les tropes estalinistes de Líster i les milícies d'ERC desmantellaven les col•lectivitzacions del Consell d'Aragó), la repressió (assassinats selectius i txeques) i la pèrdua de la independència de Catalunya en assumir el govern de la República les competències de seguretat.

Curiosament, a ERC i a Estat Català no els va semblar malament. Fins i tot Companys havia arribat a demanar reforços al govern de la República i es va establir un pla detallat amb els objectius estratègics que calia bombardejar (es poden trobar els documents a l'Arxiu Nacional de Catalunya). Aquests que deien estimar Catalunya i que defensaven la seva independència van ser els primers en oposar-se a ella i combatre-la ja que per a aquests partits la independència només podia arribar a través d'un estat i una democràcia burgesa que defensés els seus interessos de classe.
Donem un altre salt en el temps. Anem ara als inicis de la dècada dels 70. Durant els anteriors 10 anys, a tota Europa el moviment obrer es va anar desmarcant d'allò que establien els corresponents partits comunistes. Als centres de treball es van produir vagues salvatges (Estat belga, Estat francès, Estat polonès...). Els treballadors/es, per realitzar les seves reivindicacions, van assumir per si mateixos la defensa dels seus interessos d'una manera autònoma.

A l'Estat espanyol, durant els inicis dels 70, va ocórrer quelcom semblant. A la crisi internacional del capitalisme es va afegir el final imminent del franquisme. Un sector molt important de la classe treballadora va trencar amb el PCE/PSUC i les Comissions Obreres (ja controlades pel PC) i va desenvolupar les seves lluites als centres de treball i als barris d'una manera autònoma. Es volia aprofitar aquesta situació per destruir les relacions que impedeixen a l'ésser humà desenvolupar-se lliurement (treball assalariat, dominació

de l’ésser humà per l’ésser humà...). Però aquesta possibilitat de transformació social va desenvocar en una nova traïció: un període (la Transició) que ens van vendre com a exemplar i que va significar:

– que ningú hagi pagat per 40 anys de franquisme,
– que els que aleshores tenien privilegis i formaven part de la casta dirigent de l’Estat encara els tinguin i ho siguin,
– que es produeixi una desmobilització general dels diferents moviments socials propiciada pels partits que s’anomenen d’esquerres,
– que l’Estat de les autonomies no perdi ocasió d’atacar a les llengües pròpies dels diferents territoris (ni tan sols en reconeix moltes) i
– que impedeixi la lliure federació de persones i territoris (la companyonia universal dels pobles lliures).

Òbviament, ara mateix no ens trobem en una situació revolucionària però aquests partits i les seves organitzacions satèl•lits encara compleixen un paper fonamental en la sustentació de l’Estat i del capitalisme. Ho fan autoanomenant-se com l’única esquerra, la de debò i la intel•ligent alhora que defensen postures obertament burgeses i de dretes. Quan cal, criden a la unitat del vot d’esquerra contra un suposat perill de dretització perquè saben que això els garanteix vots. Però mentre alerten contra aquesta suposada dretització, quines polítiques porten a terme? Només citarem uns quants exemples actuals.

– Les actuals polítiques sobre l’habitatge adreçades només a garantir uns mínims a les immobiliàries quan aquestes ja han vist que s’ha acabat el bròquil.
– Mentre a SEAT es desenvolupa l'expedient de regulació d’ocupació que suposava l'acomiadament de 660 persones i que s’aprofita per acomiadar sindicalistes combatius, es premia amb la Creu de Sant Jordi a Andreas Schleef, responsable directe d’aquests acomiadaments. I tot això amb l’ajuda inestimable de les empreses CCOO i UGT.
– Mentre a l’aeroport del Prat el personal de terra d’Iberia ocupa les pistes com a mesura de protesta davant de la més que imminent pèrdua de llocs de treball, tots els partits s’escandalitzen i aprofiten l’avinentesa per demanar el traspàs de la corresponent competència com si això resolgués els problemes dels treballadors/es. Però a l'hora de donar suport als treballadors/es acusats de sedició, ningú ha mogut un dit.
– Parlen de democràcia participativa i de drets humans però la Conselleria de Repressió d'en Joan Saura envia al tribunal d’excepció de l’Audiència Nacional la Núria sota la molt humana i democràtica llei antiterrorista.
Pel que fa a la qüestió nacional, els partits nacionalistes han aprofitat els conflictes com el dels treballadors de terra d’Iberia i el mal funcionament del servei de Rodalies de RENFE per demanar el traspàs de la corresponent competència com si això suposés per si sol una millora o un pas endavant cap a l’alliberament de persones i pobles. És que potser no es dicta des de la Unió Europea que tots aquests serveis han de ser privatitzats? No és part d’aquest procés l’empitjorament del servei perquè la privatització sigui vista amb bons ulls? Aleshores, a què respon aquesta estratègia? Segons el nostre parer no hi ha res de nou. Aquests partits (CyU, ERC, ...) responen als interessos de la burgesia nacional i, per tant, aprofiten els sentiment de pertanyença a un poble que es sotmès per treure benefici propi. És a dir, alhora de privatitzar, els beneficiaris seran uns burgesos i no pas altres.

Ara que, ¡com canviaria la cosa, si com al 36, aquest procés fos encapçalat per les classes oprimides! Però per realitzar aquestes polítiques necessiten publicitar-les adequadament. A diferència dels períodes dels que hem parlat en els que la premsa de partit era molt valuosa, tota aquesta responsabilitat recau sobre els grups mediàtics afins (encara que més aviat hauríem de dir que són els partits polítics els són afins a determinats grups mediàtics-empresarials) que son els encarregats d’edulcorar, amagar i tergiversar aquelles informacions per treure benefici i mantenir al conjunt de la població sota control econòmic i polític.

La història oficial està feta pels que ostenten el poder. A Catalunya i a l’Estat espanyol els partits que representen a les classes dirigents han fet una llei de la memòria històrica a mesura dels interessos d’aquestes classes. Es per això que intenten amagar uns fets revolucionaris sense els quals no es pot entendre com es va aturar l’alçament feixista del 36. En cop de revolucionaris/es, els diuen lluitadors/es per la democràcia o, simplement, anifranquistes, com si realment anessin donat les seves vides per un sistema gairebé igual a l’actual i no pas per aconseguir la Revolució Social.

Això és el que m’ha portat a participar d’aquest especial de la revista “La Rosa dels Vents”. Perquè si d’alguna cosa serveix els coneixements dels fets històrics es per treure les conclusions adients, per aprendre dels errors del passat i de les estratègies dels contrarrevolucionaris: partits, sindicats grogs i tota aquella organització que s’oposa o tracta de dirigir les lluites autònomes i per donar eines als moviments socials que realment es plantegen que la transformació de la realitat no passa per les reformes de les institucions sinó per la destrucció de tot element de opressió que impedeix el lliure desenvolupament de les persones i la construcció d’una societat realment lliure.

Carta Oberta a Federica Montseny (14 d'abril de 1937)

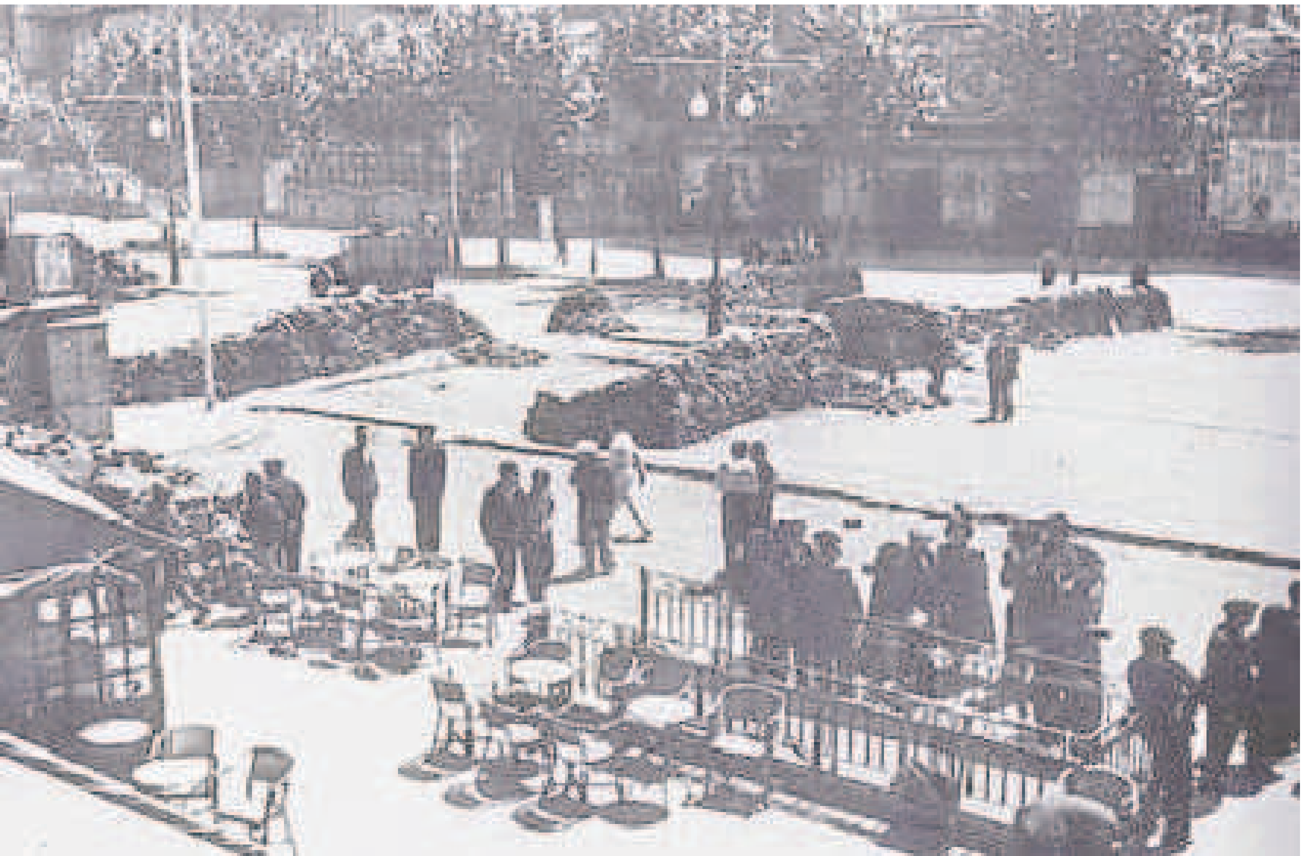
Estimada companya:
Tenia la intenció a tots vosaltres, companys ministres, per un cop la ploma a la ma m'he dirigit espontàniament només a tu i no he volgut contrariar aquest impuls instintiu. Que jo no estigui sempre d'acord amb tu ni t'estranya ni t'irrita, i tu t'has mostrat cordialment oblidadissa de certes crítiques, que hagués estat sempre natural a més d'humà, al considerar justes excessives. Això no és una petita qualitat segons el meu parer doncs és testimoni de natura anàrquica del teu esperit. És aquesta una actitud que compensa eficaçment -pel que fa a la meva amistat- les particularitats ideològiques
que tu has manifestat sovint en els teus articles amb el teu estil tan personal i en els teus discursos d'una inoblidable eloqüència.
No he pogut acceptar calmat la identitat afirmada per tu entre l'anarquisme bakunista i el republicanisme federalista de Pi i Maragall. No et perdono el haver escrit "que ha Rússia no va ser Lenin el veritable conductor de Rússia, sinó Stalin, esperit realitzador, etc". I he aplaudit la resposta a les teves afirmacions inexactes, sobre el moviment rus, publicades per Voline a "Terre Libre". Però no és d'això del que vull parlar. Sobre aquesta i altres coses espero parlar-te directament qualsevol dia. Si jo em dirigeixo a tu públicament, és per motius infinitament més greus, per recordar-te responsabilitats enormes sobre les que tu, tal vegada no has parat atenció a causa de la teva modèstia.
En el teu discurs del 3 de gener deies:
"Els anarquistes han entrat en el govern per evitar que la Revolució es desviés i per prosseguir-la més enllà de la guerra, i encara més, per oposar-se a tota eventualitat de temptativa dictatorial, vingui d'on vingui".
I bé, companya, a l'abril, després de 3 mesos d'experiència col·laboracionista, ens trobem en presència d'una situació en el transcurs de la qual es produeixen fets greus, en tant que altres pitjors es dibuixen com a possibles.
Allí on el nostre moviment no s'ha imposat per una "força de base", val a dir, pels vasts quadres sindicals i per l'adhesió espontània de les masses, com per exemple al País Basc, a Llevant o a Castella, la Contrarevolució oprimeix i amenaça aixafar-ho tot. El Govern es troba a València i és des d'allà que parteixen els Guardes d'Assalt destinats a desarmar els nuclis revolucionaris formats per la defensa.
S'evoca a Casas Viejas pensant en Vilanesa. Són els Guardes Civils i els Guardes d'Assalt els que conserven les armes: i són també qui a la rereguarda han de "controlar" als "incontrolables", és a dir, desarmar els nuclis revolucionaris proveïts d'alguns fusels i pistoles. Això és el que passa mentre que al front interior no ha estat liquidat. Això és produeix en el transcurs d'una guerra civil en la qual tota classe de sorpreses són possibles, i en les regions en les que el front, ben pròxim i extremadament retallat i irregular, no és "matemàticament" segur i ajustat. Això, mentre que apareix amb descarada coincidència
una distribució "política" de les armes, tendint a no armar més que en el que és estrictament necessari(allò estricte i necessari que, així ho desitjaríem, arribi a ser suficient) al front d'Aragó, escorta armada de la col·lectivització agrària a Aragó i contrafort de Catalunya. "aquesta Ucraïna Ibèrica". Tu estàs en un govern que ha ofert avantatges sobre Marroc a França i a Anglaterra en tant que, des de juliol del 1936 hauria estat necessari proclamar oficialment l'autonomia política marroquina. Jo m'imagino el que tu, com a anarquista, deus pensar d'aquest assumpte com a estúpid, però crec arribada l'hora de fer saber que tu i els altres anarquistes ministres no esteu d'acord en quan a la natura i caràcter de tals proposicions.
El 24 d'octubre de 1936, jo escrivia a "Guerra de Classe":
"La base d'operacions de l'exèrcit feixista és Marroc. És necessari intensificar la propaganda a favor de l'autonomia marroquina a tota l'extensió de la influència panislàmica. És necessari imposar a Madrid declaracions sense equívocs anunciant l'abandó del Marroc i la protecció de l'autonomia marroquina. França encara amb precaució la possibilitat de repercussions insurreccionals a l'Africa del Nord i a Síria; Anglaterra veu reforçar-se les agitacions autonomistes a Egipte i les dels àrabs de Palestina. És necessari explotar aquestes preocupacions a través d'una política que amenaça desencadenar la revolar en el món islàmic".
"Per una política similar és necessari diners, i enviar amb urgència emissaris agitadors i organitzadors a tots els centres de la immigració àrab i a totes les zones frontereres del Marroc francès Als fronts d'Aragó,
Astúries, Centre i Andalusia, alguns marroquins que facin funció de propagandistes per mitjà de la ràdio, o manifests, etc..., seran suficients per aixecar l'opinió a les files enemigues". Es comprensible la impossibilitat de que es pugui garantit simultàniament els interesso anglesos i

francesos a Marroc i fer obra insurreccional. València continua la política de Madrid. És necessari que això canviï i per canviar-ho és necessari dir clarament i fort tot el seu propi pensament, perquè existeixen a València influències que obren en el sentit de pactar amb Franco.
Jean Zyronsky escrivia al "Populaire" del 3 de març:
"Les maniobres són ben visibles, tendeixen a la conclusió d'una pau que, en realitat, no solament significaria la fi de la Revolució espanyola, sinó alguna cosa més: l'anul·lació de les conquistes socials realitzades".
NI CABALLERO NI FRANCO, tal hauria de ser la fórmula que expressaria sumàriament una concepció que existeix, i jo no asseguraria que ella no gaudeixi del fervor de certs mèrits polítics, diplomàtics i fins i tot governamentals a Anglaterra i a França.
Aquestes influències i maniobres expliquen diferents punts foscs, per exemple: la inactivitat de la flota lleial. La concentració de les forces vingudes de Marroc, la pirateria de Canàries i de Balears, la presa de Màlaga; són les conseqüències d'aquesta inactivitat! I la guerra encara no ha acabat! Si Prieto és indolent i incapaç, per què es tolera? Si Prieto està lligat per una política que li fa paralitzar la flota, per què no denunciar aquesta política?
Vosaltres, anarquistes ministres, vosaltres pronuncieu discursos eloqüents i escriviu articles brillants, però no és amb discursos ni amb articles que es guanya la guerra i que es defensa la Revolució. Aquella es guanya i aquesta es defensa passant de la defensiva a l'ofensiva. L'estratègia de posicions no pot eternitzar-se. El problema no pot resoldre's llençant consignes; "Mobilització general; totes les armes al front; comandament únic; exèrcit popular; etc, etc...". El problema no es resol realitzant immediatament el que pot ser realitzat.
La "Depêche" de Tolousse del 17 de gener escrivia:
"La major preocupació del Ministeri de l'Interior és la restablir l'autoritat de l'Estat sobre la dels grups sobre els incontrolats de tota procedència".
Es ben comprensible que quan durant llargs mesos "es procura" l'aniquilació dels "incontrolats", no pot resoldre's el problema de la liquidació de la "quinta columna". La suspensió del front interior depen, per condició primordial d'una activitat d'investigació i de repressió que no pot ser complerta només que per El 24 d'octubre de 1936, jo escrivia a "Guerra de Classe":
"La base d'operacions de l'exèrcit feixista és Marroc. És necessari intensificar la propaganda a favor de l'autonomia marroquina a tota l'extensió de la influència panislàmica. És necessari imposar a Madrid declaracions sense equívocs anunciant l'abandó del Marroc i la protecció de l'autonomia marroquina. França encara amb precaució la possibilitat de repercussions insurreccionals a l'Àfrica del Nord i a Síria; Anglaterra veu reforçar-se les agitacions autonomistes a Egipte i les dels àrabs de Palestina. És necessari explotar aquestes preocupacions a través d'una política que amenaça desencadenar la revolar en el món islàmic".
"Per una política similar és necessari diners, i enviar amb urgència emissaris agitadors i organitzadors a tots els centres de la immigració àrab i a totes les zones frontereres del Marroc francès Als fronts d'Aragó, Astúries, Centre i Andalusia, alguns marroquins que facin funció de propagandistes per mitjà de la ràdio, o manifests, etc..., seran suficients per aixecar l'opinió a les files enemigues".
Es comprensible la impossibilitat de que es pugui garantit simultàniament els interesso anglesos i
francesos a Marroc i fer obra insurreccional. València continua la política de Madrid. És necessari que això canviï i per canviar-ho és necessari dir clarament i fort tot el seu propi pensament, perquè existeixen a València influències que obren en el sentit de pactar amb Franco.
Jean Zyronsky escrivia al "Populaire" del 3 de març:
"Les maniobres són ben visibles, tendeixen a la conclusió d'una pau que, en realitat, no solament significaria la fi de la Revolució espanyola, sinó alguna cosa més: l'anul·lació de les conquistes socials realitzades".
NI CABALLERO NI FRANCO, tal hauria de ser la fórmula que expressaria sumàriament una concepció que existeix, i jo no asseguraria que ella no gaudeixi del fervor de certs mèrits polítics, diplomàtics i fins i tot governamentals a Anglaterra i a França.
Aquestes influències i maniobres expliquen diferents punts foscs, per exemple: la inactivitat de la flota lleial. La concentració de les forces vingudes de Marroc, la pirateria de Canàries i de Balears, la presa de Màlaga; són les conseqüències d'aquesta inactivitat! I la guerra encara no ha acabat! Si Prieto és indolent i incapaç, per què es tolera? Si Prieto està lligat per una política que li fa paralitzar la flota, per què no denunciar aquesta política?
Vosaltres, anarquistes ministres, vosaltres pronuncieu discursos eloqüents i escriviu articles brillants, però no és amb discursos ni amb articles que es guanya la guerra i que es defensa la Revolució. Aquella es guanya i aquesta es defensa passant de la defensiva a l'ofensiva. L'estratègia de posicions no pot eternitzar-se. El problema no pot resoldre's llençant consignes; "Mobilització general; totes

les armes al front; comandament únic; exèrcit popular; etc, etc...". El problema no es resol realitzant immediatament el que pot ser realitzat.
La "Depêche" de Tolousse del 17 de gener escrivia:
"La major preocupació del Ministeri de l'Interior és la restablir l'autoritat de l'Estat sobre la dels grups i
sobre els incontrolats de tota procedència".
Es ben comprensible que quan durant llargs mesos "es procura" l'aniquilació dels "incontrolats", no pot
resoldre's el problema de la liquidació de la "quinta columna". La suspensió del front interior depen, per
condició primordial d'una activitat d'investigació i de repressió que no pot ser complerta només que per revolucionaris experimentats. Una política interior de col·laboració entre les classes i d'adulació cap a les classes mitges i petits comerciants condueix inevitablement a la tolerància cap als elements políticament equívocs. La quinta columna no la formen tan sols els elements que pertanyen a formacions feixistes, sinó tots els descontents que desitgen una república moderada. I són aquests últims elements els que s'aprofiten de la tolerància dels caçadors de "incontrolats".
La liquidació del front interior es troba condicionada a una activitat amplia i radical dels Comitès de Defensa constituïts per la CNT i la UGT.
Assistim a la penetració d'elements equívocs en els quadres dirigents de l'Exercit Popular i que no ofereixen les garanties d'una organització política o sindical. Els Comitès i els delegats polítics de les milícies exercien un control saludable que avui està debilitat pel predomini dels sistemes d'ascens i promoció estrictament militar. És necessari tornar l'autoritat a aquests Comitès i a aquests delegats.
Assistim a un nou fet el qual pot tenir conseqüències desastroses: batallons sencers són manats per oficials que no gaudeixen ni de l'estima i de l'afecció dels milicians. Aquest fet és greu perquè el valor dels milicians espanyols és directament proporcional a la confiança de la qual gaudeixen els seus propis comandaments. És llavors necessari el restabliment de l'elecció directa i el dret de constitució per part dels de sota.
S'ha comés un greu error a l'acceptar fórmules autoritàries i no només des d'un punt de vista formal. sinó perquè aquestes encarnen errors enormes i fins polítics que no tenen res a veure amb les necessitats de la guerra.
Jo he tingut l'ocasió de parlar amb oficials superiors italians, francesos i belgues i he constatat que aquests tenen una concepció molt més moderna i racional de les necessitats reals de la disciplina que certs neo-generals que pretenen ser realistes.
Crec arribada l'hora de constituir l'Exercit Confederal, com el Partit Socialista ha constituït el seu cos propi: el 5è Regiment de Milícies Populars. Crec arribada l'hora de resoldre el problema d'un comandament únic realitzant en efectiu la unitat de comandaments que permeti passar a l'ofensiva en el front d'Aragó. Crec que ha arribat l'hora d'acabar amb els milers de guàrdies civils i de guàrdies d'assalt que no van al front perquè serveixen per controlar als "incontrolats".
Crec arribada l'hora de crear una indústria de guerra seriosa i responsable. I crec arribada l'hora d'acabar amb certes extravagàncies, flagrants com les del repòs dominical i de certs "drets obrers" que sabotegen la defensa de la Revolució.
Per sobre de tot és necessari mantenir aixecat l'esperit dels combatents. Luis Bertoni, interpretant els sentiments expressats per diversos companys que combaten al front d'Osca, escrivia no fa molt temps:
"La guerra d'Espanya despullada de tota nova fe, de tota idea de transformació social, de tota grandària revolucionària, de tot sentit universal, no és més que una vulgar guerra d'independència nacional en la qual és necessari tirar endavant per evitar l'extermini que proposa la plutocràcia mundial.
Es planteja una qüestió de vida o mort però ja no es tracta d'una guerra d'afirmació d'un nou règim i d'una nova humanitat. És dirà que encara no està tot perdut, però en realitat tot està amenaçat i investit i els nostres mantenen un llenguatge de renúncia, el mateix que mantenia el socialisme italià davant del feixisme: Compte amb els provocadors! Calma i serenitat! Ordre i disciplina! Coses que pràcticament es "redueixen" al "laisser-faire". I com a Italia el feixisme va acabar vencent a no ser que es produeixin esdeveniments que escapen

a les nostres previsions. És inútil agregar que no fem una altra cosa que constatar, simplement i sense condemnar als nostres. No podem afirmar fins a quin punt podria ser diferents i més eficaç la seva conducta, en tant que la pressió italo-alemana augmenta en el fronts i dels bolxevics-burgesos s'incrementa a la rereguarda".
Jo no tinc la modèstia de Luis Bertoni. Tinc la pretensió d'afirmar que els anarquistes espanyols podrien tenir una política diferent de la que preval; jo pretenc poder aconsellar algunes línies generals que condueixin a una reacció immediata, capitalitzant el que jo sé de les experiències recollides a les diverses i grans revolucions recents, i el que llegeixo en la mateixa premsa llibertària espanyola.
Crec que tu deus plantejar-te el problema de saber si serveixes millor a la Revolució, si aportes una major contribució a la lluita contra el feixisme participant en el govern, o sinó series infinitament més útil portant la flama de la teva magnífica paraula entre els combatents i en la rereguarda. Ha arribat l'hora de classificar la significació unitària que pot tenir la nostra participació en el govern. És necessari parlar a les masses i apellar al seu judici sobre si té raó Marcel Cachin quan declara a "L'Humanite" del 23 de març: "Els responsables anarquistes multipliquen els seus esforços unitaris i les seves crides són escoltades cada cop més".
... o bé si tenen raó la "Pravda" i els de "Izvestia" quan calumnien als anarquistes espanyols tractant-los de sabotejadors de la unitat. Cridar a les masses a jutjar per la complicitat política i moral que representa el silenci de la premsa anarquista espanyola davant els delictes dictatorials d'Stalin, davant les seves persecucions contra els anarquistes, més, les monstruoses maneres de fer contra l'oposició leninista i trotskista, silencia recompensat amb mèrit per les difamacions dels de "Izvizsta" contra "Solidaridad
Obrera".
Cridar a les masses a jutjar si certes maniobres de sabotatge a l'avituallament no entren en el pla anunciat el 17 de desembre de 1936 per la "Pravda" que deia:
"Pel que fa a Catalunya, ha començat ja la depuració dels elements anarquistes i trotskistes; aquesta obra serà portada amb la mateixa energia amb la qual s'ha portat a la URSS".
Ha arribat l'hora d'adonar-se de si els anarquistes estan al govern per ser les vestals d'un foc quasi extingit, o si estan solament per servir de barret frigi als polítics que flirtegen amb l'enemic o amb les forces de restauració de la "República de totes les classes". El problema es planteja amb l'evidència d'una crisi que sobrepassa els homes que són els personatges representatius.
El dilema: Guerra o Revolució ja no té sentit. L'únic dilema és aquest: o la victòria sobre Franco gràcies a la Guerra Revolucionària, o la derrota.
El problema per tu i pels altres companys és el de escollir entre el Versalles de Thiers i el Paris de la Comuna, abans de que Thiers i Bismarck no fessin "la unió sagrada".
A tu et toca respondre perquè tu és la llum que oculta la veritat.

Camilo Berneri
Publicat al periódic "Guerra di Classe" (òrgan d'expressió dels anarquistes italians que lluitaven a catalunya i al front d'Aragó)

El moviment anarquista i l'autonomia de Catalunya

La Vanguardia 26 d'agost de 1936

Han sido hechos públicos los siguientes manifiestos:

«Treballadors fills de Catalunya!!

Durant molt temps s'ha vingut explotant amb singular insistència l'infamant tòpic de que els elements de la F.A. I. i de la C. N. T. són enemics de Catalunya i dels seus nobles afanys autonómics. Des del sinistre Cambó fins l'extrem oposat de la política catalana, tots els partíts i la premsa de quasi tots els matissos han afirmat amb reiteració que la F. A. I. i la C. N. T. són organitzacions exòtiques i anticatalanes. Insistentment hem protestat en contra lo gratuit de l'injúria. Pero els interesats en fomentar la llavor de desprestigi,ja mai prestaren atenció a nostres protestes; tot al contrari, proseguiren amb tenacitat digna de millor causa, embastant mentides, guiats pel seu únic i mesquí afany d'enmetzinar les relacions entre els diferents sectors polítics d'aquesta terra i la C. N. T. i la F.A. I.

Ha arribat l'hora de la veritat. El moment present no és sinó un crisol de conductes, de doctrines i de propagandes.

En aquest crisol s'ha desfet el tòpic indecent de la nostra suposada enemistat amb Catalunya. Una vegada més la veritat ha cegat amb son resplandor als mentiders i il.luminat el front del homes integres.

¡Catalans! La C. N. T. i la F. A. I. no són enemics de Catalunya com insanament s'ha propagat. La C.N.T. i la F. A. I. no són enemics de lesllibertats catalanes. No podem ser-ho, nosaltres, que hem regat els carrers de Barcelona amb la nostra propia sang en defensa dels drets proletaris i de Catalunya. La C. N. T. i la F. A. I. han afirmat sempre que el secret de la revalorització d'Ibèria está en la descentralització política i administrativa, en el federalisme. I no un federalisme particularista, sinó integrador, un federalisme d'abaix a dalt, respectant les característiques locals, regionals i l'autonomia municipal, pero conjugant els esforços i interessos col•lectius. La C. N. T. i la F. A. I. no són organitzacions exòtiques.

Nasqueren les dues en la terra catalana; es formaren baix aquesta atmòsfera rebel i d'aquí partiren a tots els pobles d'Ibèria. Catalunya és el bressol de la C. N. T. Catalunya és el bressol de la F. A. I.; en elles militen el major contingent d'obrers catalans; en el seu idioma s'escampen nostres idees, en el seu idioma i en tots els idiomes del món. La C. N. T. i la F. A. I. porten el federalisme al moll dels ossos. Però és el seu un federalisme sense fronteres, sense barreres que divideixen, sense egoïsmes de terreny.

L'organització confederal i anarquista combateix amb el mateix fervor i la mateixa intensitat el capitalisme de Catalunya que el capitalisme castellà, contra els cacics terratinents d'allí i els milionaris sense consciència d'aquí; han sigut les nostres organitzacions les que han renyit les batalles mes dures.

Catalans: La C. N. T. i la F. A. I no són enemics de les llibertats de Catalunya. Les hem defensat en aquests dies amb singular valentía i heroïsme. Pero volem que aquestes llibertats no es redueixin a una simple autonomía política sense reflexe de la economía proletaria, en la economia familiar dels treballadors; volem que aquestes llibertats no es limitin a quedar estampades en el paper, sino que adquireixin encarnació real de la vida contemporània i en el benefici dels obrers, de tots els obrers. Fora suspicàcies i rancúnies, abaix l'odi i la falsetat. S'ha d'edificar una Catalunya gran, que doni al reste de la Península i doni al món sencer l'exemple d'un poble lliure, que sapigué abatir amb coratje titànic el feixisme i assentar els ciments de la

llibertat indestructible, de la justicia social i de lam fraternitat i solidaritat obreres.

Catalans: Tots units hem triomfat en el primer període de la victòria, tots units seguirem triomfant fins arribar a la fí.

Units com germans, units per l'afinitat de sentiments, anhels i esperances. Acabem les diferències per sempre i a seguir lluitant.

Per la Llibertat i la Justícia !!
Per Ibèria !!
Per Catalunya !!

Salut !!
El Comitè Regional de la C. N. T.
El Comitè Peninsular de la F. A. I.»

resum d'activitats realitzades

Durant el que portem d'any, han estat moltes les activitats desenvolupades pels col·lectius que fan possible aquesta revista. Des de la publicació de l'anterior número (gener 2007), **Negres Tempestes** ha projectat el documental "Amb la bombolla al coll" que reflexa l'explotació laboral que pateixen molts pakistanesos que es dediquen al repartiment de les bombolles de butà a la ciutat de Barcelona. El debat posterior va contar amb la presència de l'Elena (realitzadora del documental) que ens va explicar la situació actual del protagonista i del col·lectiu (que gairebé no ha canviat gens).

Els vespres dels diumenges, ha engegat les "kafetes-converses" a partir de les quals es pretenen assolir dos objectius: que aquelles persones que vulguin tenir les primeres converses en català tinguin un lloc físic i un ambient idoni on desenvolupar-les, i també, perquè els i les que fem servir el català com a llengua habitual no canviem a l'idioma en el que ens parlen (normalment el castellà), es a dir, intentar trencar amb la submissió lingüística.

Un company del col·lectiu va participar en el debat sobre anarquisme i alliberament nacional emmarcat dins de les Jornades Llibertàries organitzades per l'Assemblea Llibertària de la Universitat de Barcelona. Al debat va assistir un públic força nombrós.

Amb motiu del 70è aniversari dels fets del Maig del 37, va organitzar al CSA Can Vies la presentació del llibre "Barcelona, Mayo de 1937. Testimonios desde las barricadas", que conté un recull de cartes i articles de persones que van intentar aturar el cop burgès.

També va organitzar una jornada sobre el model de ciutat que volen imposar a l'àrea metropolitana de Barcelona sota el títol "La Pressió Urbanística a l'Àrea Metropolitana de Barcelona". Aquesta jornada va consistir en el passi de diferents vídeos sobre especulació i la presentació del vídeo "Sants, Veuràs quin Nyap. No al calaix de la Vergonya" que recull les conseqüències de l'arribada de l'AVE i el pla de l'estació al barri de Sants. Una taula rodona dels diferents participants en lluites contra els plans urbanístics que amenacen l'AMB va tancar la jornada.

Coincidint amb la III Mostra del Llibre Anarquista de Barcelona, es va presentar la reedició del llibre "Anarquisme i Alliberament Nacional", editat originalment per l'editorial El Llamp. El llibre aborda la revisió del concepte nació dins del pensament anarquista i la lluita anticapitalista. També han participat d'aquesta reedició el col·lectiu Catarko, l'editorial Virus i la Ciutat Invisible. El llibre es va presentar també a la Ciutat de Mallorca el passat 6 d'agost, en un acte organitzat per Maulets.

A mitjans de juliol, vam publicar el llibre del "1er Certamen de Contes Antiautoritaris". El llibre té 82 pàgines i 15 contes de diferents temàtiques. Està il·lustrat per "Ira", els fotomuntatges son de "Lyrae" i la maquetació i la portada, de "Gondwana Visuals". El preu del llibre és de 3€.

Per la seva banda, el col·lectiu pratenc **Catarko** ha organitzat la 4a Festa de la Terra sota el lema "A 300 anys de l'ocupació borbònica dels PPCC, DERROTATS PERÒ NO VENÇUTS! La festa va consistir en actuacions musicals, dinars i sopars popular, un torneig de futbolí i la presentació del llibre "Contrarevolució. Els Fets de Maig de 1937" de Ferran Aisa.

També ha participat del 1er de Maig Alternatiu al Baix Llobregat que consistia en una exposició sobre "Laforsa", un dinar popular i la posterior manifestació al vespre. Cal destacar la prohibició dels actes per part de l'ajuntament del Prat governat pels antisistemes d'ICV-EUiA. A més van patir l'assetjament dels cossos policials amb diferents identificacions, arrancada de cartells, etc.

Alternatives educatives per les nostres filles i fills

(les propostes educatives llibertàries)

Què poden fer els pares i mares preocupats perquè els seus fill*s siguin educats en llibertat? Sabem que la tasca no és senzilla: televisió, consumisme, escola, ..., com persones imperfectes que som, ens trobem desorientats en el nostre desig d'educar en llibertat.
En aquest article farem un breu resum històric i teòric de les propostes educatives llibertàries i tractarem les alternatives existents a l'educació tradicional.

Les teories anarquistes de l'educació.
Aquestes teories sorgeixen de la necessitat de trencar el model de societat i de relacions que, ja des de petit*s, ens inculquen a les escoles tradicionals amb la idea que aquest*s ho reprodueixin i ho perpetuïn.

No es pot parlar d'una sola teoria encara que totes tenen elements en comú com són l'antiautoritatisme, l'autogestió, l'educació integral i el paidocentrisme. Es poden agrupar aquestes teories en dos grups: l'educació no directiva o neutral (teoria individualista d'Steiner, neutralisme pedagògic, pensament educatiu de Tolstoi) i l'educació de caràcter sociopolític (teoria de l'educació de Bakunin, escola moderna de Ferrer i Guàrdia i teoria de la desescolarització).

Escola neutral vs. Escola moderna.
El **neutralisme pedagògic** va sorgir dins de l'anarquisme a principis del segle XX. Segons aquest model, l'escola no ha de sevir per transmetre valors i continguts, ha de romandre neutral perquè han de ser els nois ii les noies quells quitriïn el que considerin el millor camí per al seu alliberament. En aquest model, el paper de l'educador només consisteix en mostrar les diferents opcions existents (també socials i polítiques). Van ser Ricardo Mella i Eleuterio Quintanilla els principals difusors d'aquesta teoria.

Per la seva banda, l'**escola moderna** de Francesc Ferrer i Guàrdia té un contingut més social. Per a Ferrer Guàrdia els models d'escola laica i escola religiosa són les maneres que té l'estat (i la burgesia) i l'església per dominar la classe treballadora. A més a més, l'escola laica estatal només serveix per proveir de mà d'obra qualificada les empreses, tal i com succeïx ara mateix amb les reformes educatives que hem patit. El principal objectiu de l'escola ha de ser mostrar als nen*s l'origen de les desigualtats econòmiques i la falsedat de totes les religions, aconseguir que els nois i les noies es desenvolupin lliurement sense repressions, i educar sense distincions de classes socials i sexes.

Les **teories de la desescolarització** van afegir la convivència entre educadors i educands, entre nois i noies de diferents edats i la utilització del lloc on viuen com mitjà d'aprenentatge.

Alternatives a l'educació oficial (privada i pública)
Les raons per les quals van sorgir aquestes teories anarquistes de l'educació, malauradament, segueixen vigents. En la pràctica, s'estan desenvolupant actualment alguns projectes educatius que, si bé és veritat que no tots són anarquistes, utilitzen com base de treball les teories abans esmentades.

A Catalunya, la **XELL** (Xarxa d'Educació Lliure) va sorgir a partir de la necessitat d'un grup de persones que estaven elaborant un projecte d'educació lliure i que, conscients de la dificultat de donar resposta a aquestes situacions comunes des de l'aïllament, van proposar la idea de crear una xarxa, un espai de confluència de persones, de col·lectius i d'espais educatius implicats o interessats en l'educació lliure.

El principis pedagògics són la utilització d'espais poc massificats, l'agrupament flexible i dinàmica dels nois i les noies (grans amb petit*s), aprenentatge a partir de la seva realitat i vivència, sense continguts obligatoris, etc. En definitiva, una relació educativa on la principal funció no és la de preparar persones per cobrir les necessitats de les empreses i de l'estat.

No ens hem d'oblidar de molts Esplais arreu els Països Catalans que han fet seus aquests principis pedagògics i que, conjuntament a la Xarxa, plantegen una alternativa a l'educació tradicional. Molts cops ens hem aplicat la frase que no hi ha pitjor policia que un mateix. És clar que la funció de les escoles privades i públiques, laiques i religioses no és una altra que l'autocontrol i l'autodisciplina enteses malament. Aquests projectes educatius obren una esquerda per la qual entra la llum i l'esperança en un món més just. Com va dir Kropotkin arran de l'assassinat de Ferrer i Guàrdia, "Ara, ell és mort, però és el nostre deure explicar la seva obra, continuar-la, difondre-la i atacar tots els fetitxes que mantenen la humanitat sota el jou de l'Estat, el capitalisme i la superstició".

Fonts:
La proposta sociopolítica de la pedagogia llibertaria (Fco. José Cuevas Noa)

Reeditat "Anarquisme i alliberament nacional"

Els col·lectius Catarko, la Ciutat Invisible i Negres Tempestes i l'editorial Virus reediten el llibre "Anarquisme i alliberament nacional" del desaparegut col·lectiu Ikària dins del marc de la III Mostra del Llibre Anarquista de Barcelona que es va desenvolupar entre el 25 de juny i l'1 de juliol.

El col·lectiu Negres Tempestes engega la reedició del llibre perquè és uns dels pocs assaigs que d'una manera extensa explica, des del moviment anarquista dels Països Catalans, l'alliberament nacional des d'una perspectiva llibertària . A més, constata que durant les seves activitats realment hi ha interès per aconseguir algun exemplar del llibre que es trobava descatalogat.

L'entén com un altra eina per estendre el debat i per trencar amb tots els tòpics i els dogmes que arrossega l'anarquisme pel que fa a l'opressió que els estats exerceixen per tal d'homogeneïtzar els seus territoris. Dins d'aquestes eines inclouen, entre d'altres, la realització del Bloc Negre de la manifestació de la tarda de l'onze de setembre o la publicació de la revista "La Rosa dels Vents".

A la reedició afegeixen material actual (manifests dels últims blocs negres, articles...) i un epíleg de Jordi Martí i Font en el que explica els precedents i la concepció de l'edició original. També repassa la història d'alguns del col·lectius que han tractat el tema, com el ja citat Ikària, els valencians Recerca Autònoma i els propis Negres Tempestes. Per acabar dóna la seva opinió sobre la situació actual a les diferents branques del moviment anarquista, advocant per un "anarquisme catalanista".

Publicat el llibre del 1er certamen de contes "La Rosa dels Vents"

Per fi s'ha publicat el llibre del certamen de contes anti-autoritaris "La Rosa dels Vents".

El llibre té 82 pàgines i conté 15 contes de temàtiques diverses. A més compta amb il·lustracions i còmics d'Ira (http://desocarel.ppcc.cat) i fotomuntatges de lyrae (llibertatesnomdedona@gmail.comAquesta adreça de correu electrònica està protegida contra els robots d'spam, necessites activar Javascript per veure-la). La portada i la maquetació són de Gondwana Visuals (http://gondwana.ppcc.cat).

Cal recordar que el propòsit d'aquest certamen és promoure els valors llibertaris, la creació artística i l'ús del català.

Si en voleu, tan per a llegir-lo com per a distribuir-ne, poseu-vos en contacte amb nosaltres o amb algun dels col·lectius participants.

convocatòria:

11 de setembre de 2007
a les 17h. a Plaça Urquinaona (BCN)